

svara behovet. Om till denna sammanlagda summa af 10,690 kronor lägges den nödiga förhöjningen för alla de bokfack, hvilka, såsom jag förut erinrat, ej kunna föras till någon viss fakultet, äfvensom för handskriftsinköp, — i hvilket afseende biblioteket, som dock eger den största handskriftsamling i Sverige, tyvärr hittills måst, ofta till stor förlust för vetenskapen och fosterlandets historia, låta gå sig ur händerna tillfället att äfven för relativt obetydliga belopp rädda högst värdefulla saker —, och om slutligen hänsyn toges till, att disponibla medel för inköp sedan år 1893 minskats med 700 kronor, torde totalsumman af det nya anslag, hvilket måste betraktas som oundgängligen erforderligt, böra beräknas till 12,000 kronor.

Detta kan ju vid första anblicken synas mången en väl betydlig stegring, att anslaget skall på en gång stegras från 15,000 till 27,000. Men har man väl tagit kännedom om hvad som ofvan anförts, torde det blifva tydligt, att både rättvisan och universitetets behof kräfva en så stark förhöjning. Och det är ej första gången dylikt vid anslag händt, ja det har skett en gång förr med universitetsbiblioteket, hvars anslag ju vid 1850—51 års riksdag ökades proportionsvis starkare än nu är fallet. För öfrigt är väl ej frågan den, om ökningen i sig synes ovanligt stor, utan om den måste synas erforderlig och således berättigad. Att den nu framträder så stor har ej minst sin grund däri, att man så länge stått stilla. Det förblef ju i 30 år vid 1851 års anslag, och den därefter beviljade förhöjningen, i hvilken förändring sedan ej skett, både erkändes som provisorisk och befanns äfven från första stund otillräcklig. Och rörande storleken af den behöfliga tillökningen borde väl åt fakulteternas och bibliotekariens uttalanden tillmätas all den betydelse, hvarpå nödig sakkunskap kan göra anspråk. Jämför man ock härmed hvad som inom vårt land i senare